

Csomor Henriett

Erdő susogása

VERSESKÖTET

E-KÖNYV

Csomor Henriett
Erdő susogása

TARTALOM

01. Előszó
02. Erdő csendje
03. Ősz
04. Szeretném, ha...
05. Éjszaka
06. Csillagok felett
07. Hófedte hegyek
08. Fenyvesek közelében
09. Tavasz van
10. Csalfa tavasz
11. Virágok
12. Holdfény a Dunán
13. Aranyló nap
14. Sugárzó tünemény
15. Tarka lepke
16. Távol s közel
17. Tóparti éj
18. Borongás az őszben
19. Hajnal csendje
20. Szivárványon túl
21. Juhar titka
22. Bodrog partján
23. Morajló vízesés
24. Új élet reménye
25. Naplemente
26. Sárguló levél
27. Rózsák palotája
28. Rózsa párja
29. Mesél a tölgy
30. Vadgalamb
31. Különleges éj
32. Hattyú boldogság
33. Kicsi fecskék
34. Olvad a hó
35. Kergetőző mókusok
36. Kis galamb
37. Őszi vágta
38. Őszike
39. Őszi reggel
40. Sárgállik a repce
41. Egy kis galamb vigaszt remél
42. Árnyék
43. Szökik a fény
44. Sétám veled
45. Augusztusi szellő
46. Sötétből gyöngyözik a napsugár
47. Szüreti emlék
48. Stiglicem
49. Engedj utamra, napfény
50. Üzen a tavasz
51. Árnyas lombú fák alatt

01. Előszó

Csomor Henriett vagyok, egy baranyai faluban élek Hosszúhetényben. Már gyerekként vonzott az erdő, igaz, ezt erdész nagyapám már nem érthette meg. Szüleimmel gyakran jártam ki az erdőbe. Míg szegény szüleim fát vágtak az erdőn, addig én ott voltam, kinn az erdőrengetegben. Igaz, segíteni nem tudtam nekik, de legalább velük lehettem. Annak ellenére, hogy mozgássérült vagyok, követtem őket, amíg csak tudtam és közben gyakoroltam a járást. Biztonságot adtak nekem a fák, elbújhattam az emberek elől, akik gyakran zavarba hoztak mozgásom miatt. Itt boldog, s szabad voltam.

Az erdő mindig is biztonságot adott nekem, itt otthon érzem magam. Nagyon gyakran az erdőben nyugszom meg, ahogy körülölelnek a fák, s dalra fakadnak a madarak, s a kis patak csacsogva fut mellettem, az mennyei. S azon veszem észre magam, hogy megnyugszik a lelkem, s hazatérve talán egy verset is tudok írni, amely már részévé vált az életemnek.

Ötven természeti verset szedtem össze a negyedik könyvembe, amelyekben a természet közelségét próbáltam bemutatni. Abban a természeti világban, ahol nincsen bántás és megálázás, ahol az ember és a természet egyenlő.

Kellemes olvasást kívánok minden kedves olvasómnak:

Csomor Henriett

2016. július 18.

02. Erdő csendje

Az erdő nyugalmat ad minden nyugtalan szívnek.
Hol az ember elbujdokolhat és közben száz csodát lel.
Egy kis madár bús énekével a csendet megtöri.
Az idegen felnéz a fák közé
s megleli a madarat a sűrű lomb között.
Az idegen csak nézi- nézi
a madarat és arra gondol:
mi lesz, ha jő a hideg idő?
A kis madár észreveszi
és leszáll az idegenhez.
Szívükben most már a boldogság lakik.

1998. október 21.

03. Ősz

Hidegre fordul az idő
és beköszönt az ősz.
Ködös, borongós napokat hozott.
A fák ezerféle színben pompáznak,
s naponta le hull egy-egy levél.
Sétálunk az avaron.
Lábunk alatt a sok színes levél,
mely az ősz múlását idézi.

1998. október 27.

04. **Szeretném, ha...**

Szeretném, ha lenne egy lovam,
mellyel bejárnám tavasszal a messzeséget!
Járnám a mezőket, s réteket.
Köröttem a virágok, s madarak
sokasága, felém bólogatna.
Leheverednék egy fa tövéhez, mely
a legnagyobb, s legszebb a világon.
Csak hallgatnám a csendet, s kémlelném
az eget, mely már alkonyat felé ballag.

1998. november 3.

05.
Éjszaka

Nem jön álom a szememre,
s kitekintek a sötét éjszakába.
Csillagok ragyognak az égen.
Besüt a hold ablakomon, s ezernyi
fényét szétteríti, mint égen a csillagok.

1998. november 7.

06.
Csillagok felett

Halk muzsika szól odakinn az őszi
éjben, mit csürikék lágy hangja tölt be.

Szemem a csillagok felé téved.

Egy kis csillag, mely úgy

ragyog felém, s repít

a fellegek hátán, s megannyi
csillag közt suhan velem fényéveket.

Keresztülvisz az újholdhoz, mely
mámorítón kísér végig a galaxison.

Az én kis csillagom már csak pislákol, s
szemlátomást kiég a parányi meteor.

1999. szept. 23.

07.
Hófedte hegyek

Hófedte hegyek fehérbe borultak,
csikorgó tél felé közeleg az idő.
Ott fenn a hegyen szél süvít át a fákon,
s didereg az ágon a kis madár.
Ragyog a hó ott fenn a hegyen,
s leszáll az est, s vele megannyi kis hópely.

1999. január 2.

08.
Fenyvesek közelében

Hatalmas hegy ormán, hol már hó mutatta
meg magát, csengő szánt híz két éjfékete ló.
Elsuhannak hófehérbe öltözött fenyvesek mellett,
közben lágy szellő fuvallatát hallani
befagyott patak mentén.
Lovaid megtorpannak egy pillanatra,
kinyitod lelked kis kapuját, hirtelen rá-
eszmélsz a szeretet apró szemcséire.
Csodás érzés vett hatalmába, hisz nem
veheti senki el tőled, mert
belőled fakadt, akár egy virág.
Est köszönt rád, csillogó hó ezüstként
fénylik, falu templomának harangja csendül.

2001. december 5.

09.
Tavas van

A tavasz érkezését, s
csalatlan illatát érzem,
melyet lágy szellő
repít szét nagy büszkén.
Fák, virágok, mind
zöldbe borultak már,
s midőn a nap melegen süt,
naponta új virágot bont.
Báránfelhők úsznak
a kék égbolton, s néha
játékos ügyességgel elrejtik
az aranyló napot.

1999. április 7.

10. Csalfa tavasz

Ismét elmúlt egy fagyos, hideg tél,
erdő szélén már kicsi hóvirág dugja fejét.
Elhagyottnak hitt üres szívvel ballagsz,
körötted kezd újra bizseregni az élet.
Csak te egyedül nem érzed a tavasz
langy melegét, elmész rügyet bontó fa mellett.
Szinte fáj, mikor látsz egy boldog ifjú párt sétálni
tipegő gyermekükkel.
Hinni szeretnéd, hogy
egyszer felhőtlen boldogságban
érted dobog egy ifjú szív, ki rózsát nyújt feléd.

2002. március 2.

11. Virágok

Mikor új rügyet bont a szép természet,
a virágok százai bimbót fakasztanak.
Óh virágok, nyíljatok,
erdőt, mezőt beborítsatok!
Mint szivárvány az égen,
pompáztok megannyi színben.
Színes kis szirmukat körülrongják
a méhecskék, furcsa énekük zeng, s arany
koszorút fonnak bimbójuk köré.
A nap aranyló sugarat hint tova
s lágyszellő álomba ringatja kis virágait.

1999. febr. 25.

12. Holdfény a Dunán

Alkony felé ballag az idő,
s csend honol ott lenn a parton,
hol nap nyugszik a vízen.
Lágy szellőt hoz a szél,
mely átsuhan a vízen,
kis hajó ring a vén Dunán,
hol két idegen egymásra talál.
S kezük összefonódik e
holdfényes estén:
csillagok közt a csintalan hold
reájuk mosolyog.
Titkon arra gondol, tán
szerelmük örökre szól, s
bearanyozza lábuk nyomát.
Hajnalodik ott lenn a vén
Dunán, friss illatát szerte-
szét szórja, s a hold lassan,
ám de vidáman, nyugodni tér.

1999. június 30.

13. Aranyló nap

Aranyló nap tüzes sugarát szerteszét
szórja, s mosolyogva kitekint
pihe-puha felhői közül.
Madarak raja csicsergő vidámsággal
üdvözli a fénylő napot,
mely tüzesen ontja sugarait.
Egy-egy felhő pajkos játékkal
eltakarja az áldott napot,
s pillanatnyi árnyéket rejt.
Előbújik:
de tornyosul körötte
megannyi felhő, s elrejtí
az áldott napot.
Kövér felhő esőt hozott,
megitatja kis virágait.
Szivárvány tündököl,
s a nap melegét árasztja.

1999. július 9.

14. Sugárzó tünemény

Búcsúzom tőled, tündöklő nyár,
sugarad édes melegétől, s
verőfényes csillogásodtól.
Veled mentek messze
délre a madarak, hol tovább élvezik
sugarad édes melegét,
mit reájuk hintesz.
Te ontottál reánk meleget,
s titkon figyeltél,
óvtál tüzes sugaraidtól.
Játszottál a felhőkkel,
eléd bújtak, s szertelen
erőddel előbukkantál közülük,
s virgoncan mosolyogtál.
Erőd gyengül, s a felhőket
engeded eléd, melyek
kegyetlenül eltakarnak,
s többé nem ragyogsz már!

1999. szept. 1.

15. Tarka lepke

Tarka szárnyú lepke felém száll,
s kezem fején nyugszik.
Szárnyát szétteríti, s elnézem
parányi formáját, mely
színektől csillog, akár
egy fénycsóva.
Aztán tovaszáll, mint
tündér az égben.
Pilléit fürkészi
az eltévedt kis lény.
Száll, messze száll,
pilléit látván, oda-
lenn a tónál, s körbe
fogják az eltévedt kis lényt.
Fürkészsze nézem, s nem lelem
a kis tarka lepkét.
Pilléivel táncot jár a félhomályban.

1999. szept. 18.

16. Távol s közel

Magányosan bolyong az
éjszakában, mint aki nem találja
helyét széles otthonában.
Szíve hevesen kalapál,
pedig kedvesét sosem látta tán.
Felnéz a csillagokra, mintha bennük
keresné kedvesét, de a gonosz
felhők mit sem sejtve rájuk telepszene.
Sokáig várja, míg előbújik
az ő kis csillaga, mellyel érzi, milyen
közel vannak egymáshoz.
Aztán egy pillantást vet a Göncölszekérre,
mely hívogatja, s képzeletben
felülnek a furcsa fogatra.
Két kicsi paripa száll
a fények útján, s magányuk
kéz a kézben összeforrott,
mint az égbolt a csillagokkal.

1999. október 16.

17.
Tóparti éj

Hűvös alkonyá válik,
tüzes napja csendesül,
szivárványban úszik,
milliónyi felhő tengerkék egén.
Aranyszínű hold köszönti csillagjait,
ragyogásuk beborítja tónak
közepét, mely csakúgy fénylik.
Tavirózsák lebegnek,
szitakötők felettük, éjszakának
idején meghitten ballagnak, kezei
összeérnek a hamvas arcú fiatal párnak.
Pillantást vetnek a lassan
csordogáló tóra, mintha
szólna hozzájuk édes hangon,
oly vidáman csordogál nesztelen.
Ekkor titkon szemük találkozik,
kiválasztanak egy aprócska tavirózsát
s szívük legmélyére ültetik.

2000. aug. 25.

18. Borongás az őszben

Vihar tombol lelked egészében,
ősz szél simogatja halvány arcodat,
lépteid után nesztelenül meghal egy falevél.
Észre sem veszed, csak mész, amerre
madárfütty hangzik, félelmedben
bujdokolsz egymagad, erdő közepén.
Nincs ki bajban kezedet fogná,
szép szavakkal csendesítené fájdalmadat,
szívedben az erőt táplálná, védelmezne
erős karjaival, csókokkal árasztana.
Csak vágyakozol, közben
sanyarú lelkedből kihunynak érzéseid,
keserű könnyeid áztatják virágok szirmait,
eső mossa kínodat.
Neked csak évszakok
átalakulása marad, kezed
melegét nap süti, borongásod
madárka őrzi sötét erdő közepén.

2000. okt. 17.

19. Hajnal csendje

Hegyek ormai közt hajnaltájt,
mikor vadgerle pár turbékol,
lassan a nap felkél kék ég bíboraként.

Erdő közepén, hol
vadak játszadoztak, most
napfény árad sűrű lombok közé,
harmat cseppje aranyként fénylik.

Oly csendes, nesztelen,
hangot sem hallani,
csak érezni angyali gyönyört,
szinte újjáéledsz te is vele.

Virágok bódító illata
szellőként tovaszáll,
parányi sóhajuk fűszálak
közt talán el sem ér.

Rég elhagyta nap hajnalát,
de itt hagyta nyugalmát,
hegynek csodás méltóságát.

2001. április 12.

20.
Szivárványon túl

Szelíd gesztenyefa sűrű lombja közt
fecskepár fiókára vár,
miközben eső esik csendesen.
Kék égre lassan szivárvány telepszik,
kitárja égető, piros
kapuját boldogság-örömét.
Reád veti fényét, arcodat
kedvesed felé fordítod, szemében ott
van valami furcsa csillogás,
mely csak akkor tündököl,
mint piros rózsza szirma,
ha téged örökké ragyogni lát.
Szivárvány színe halványul.
Kicsi fecske-pár fiókáját dédelgeti,
egymást el sosem engedi.

2001. június 8.

21 Juhar titka

Hatalmas sziklák
között csobogó patak
partján kérges juhar törzse
alatt oly sok bút, örömet őriz.

Forró nyárnak hajnalán
fekete, csillagszemű lovad
hátán vágatsz, megpihensz
árnyékos lombja alján.

Lovad friss patak
vizéből csillapítja
szomját, virág szirma
útját követed szemeddel.

Elmélázol egy szép
gondolaton, ettől szíved
nehéz lesz, nem tudsz
parancsolni hulló könnyeidnek.

Vigasztalnád magad,
de nincs senkid, ki feléd
nyújtaná kezét, s ölelnéd
szorosan, suttogna gyengéden.

2001. július 11.

22. Bodrog partján

Muzsikáló csend honol,
végtelen nyugalom árasztja,
lelkem csodás boldogságban úszik,
ahogy lemenő nap tükröződik.
Fénye sugárként fodrozó Bodrog vizén
palástként szerteágazik, két fiatal tán
e pillanatban egymásra talál.
Három fa lombja alatt kis sziget,
hol csónakjuk partot ér,
metál-kék szitakötő feljük száll.
Gólya kepelése távolból hallatszik,
hegyek zöld orma közt kicsi,
fehér templomtorony magaslik,
szívük egyszerre dobban.
Piros rózsza ragyog arcukon,
szemükben ott csillog a vágy, mit csak
ők érezhetnek egymás iránt.

2001. augusztus 6.

23.
Morajló vízesés

Ősz kopogtat, fák
lombjai sárga ruhát öltenek,
nyár emlékei még benned élnek.
Csobogó vízesés felé ballagsz,
nehéz lépteiddel egy sziklakőre ülsz,
búsan magad elé nézel lehajtott fejjel.
Úgy fáj, de elmúlt,
egyedül vagy ismét, akár egy vándor,
kinek tarisznyáján kívül nincs semmije.
Margaréta, kérlek:
segíts újra szépet látni,
eső helyett napfényt,
felhők nélküli kék eget!
Apró kavicsod forgatod,
benne lelsz ezernyi múltó
szomorúságot, belévésni
felesleges, hisz egyszer elmúlik.

2001. október 3.

24. Új élet reménye

Vétlen szarvas fogságba kerülve
szabadságáért üvölt,
de nem hallja senki.
Mikor végre álomba szenderül,
fehér galamb fölé száll,
egy fűszálat ejt ki csőréből.
Valahol csillagos ég alatt,
élénk sírástól erdő harsog,
újszülött, kis esetlen
őzgidáját nyaldossa anyja.
Kis idő múltán suta gidája mohón
édes tejét szopogatja, felkelő nap
melegével apró foltjait sütteti.
Szellőtől tudja már,
hogy gidája született,
erejét összeszedi, fogságából
szabadul, családjához vágtaázik.

2002. február 4.

25. Naplemente

Hullámozó Balaton kéklő vizén naplemente
arany sugara tükröződik,
miközben hófehér hattyúk úszkálnak.
Part mentén ül két jó barát,
kik rég nem látták egymást.
Észre egyik sem veszi.
Hisz az idő kereke megállás nélkül csak
forog, de valahol szíved
mélyén szeretetét elraktad.
Belátod, legalább annyira fontos, mint
édesanyád ölelő két karja,
mit nyakad köré fon.
Őszinte melegség érződik szavaikból,
pedig életük kemény játékát vívják,
de a gyönyör mellett elmenni kár.

2000. augusztus 1.

26. Sárguló levél

Őszi szél söpör át a fákon.
Kék víz tükrén aranyló nap sem csillog,
csak néha mutatja sápatag arcát.
Szerény tóparti házadba menekültél.
Itt megtalálod újra önmagad,
s eltűnik az a mérhetetlen feszültség,
melytől nem tudtál szabadulni.
Gyakran elviselhetetlen,
égő fájdalom gyötri lelked egészét.
Mert életed nem olyan, mint szeretnéd,
egy sárguló levélé többet ér.
Mégis oly gyorsan meghalt a levél.
Te pedig keserűn kérded önmagad,
meddig kell még élned?
Mert úgy érzed, értelmetlen az életed.

2004. szeptember 21.

27.

Rózsák palotája

Egykor rózsák palotája volt.
Belül fényes boldogság lakott,
égszínkéek tóban két hattyú úszott.
Ifjú herceg hajnali harmat alatt kertje
legszebb rózsáját vitte
imádott hercegnőjének.
Szép álmából felébredve
hercegnek egyetlen gyémántja
örömteli boldogsággal karjai
közé fonta szeretett herceg urát.
Naphosszat itták egymás szavait,
egy perc is végtelennek tűnt,
ha nem voltak együtt.
Mígnem az idő felettük is eljárt.
Roskadozó palotát indák futották körbe,
égszínkéek tó is kiszáradt, hattyúk sem úsznak már.
Csak egy száraz tövis árulkodik a rózsák palotájáról.

2003. augusztus 3.

28.
Rózsa párja

Ablakod előtt rózsafa hajladozik,
lágy szellőfuvallatban
búskomor életét siratja.
Nem látja senki sírni,
mert azt hiszik, eső áztatta levelét,
máskor meg boldogságtól ragyog
napnak melegétől.
Pedig kicsi szívét állandó fájó érzés nyomja.
Egy szép napon, mikor épp delet harangoztak,
két rózsatövis született,
s így cseperedtek.
Szépségükben gyönyörködött mindenki.
Szerelem lángja égett kettejük közt,
amit csak fehér galamb tudott.
Élvezték a harmatcseppeket,
mely minden hajnalon rájuk esett.
Ilyenkor leveleik összeértek egymással.
Egyszer csak keserű könnyek borították el,
mert párját tövestől kitepték.

2004. május 10.

29.
Mesél a tölgy

Zord téli éjszakán
süvítő szél haragját üvölti.
Szegény fák,
megállás nélkül hajladoznak.
Fáradt vagyok,
panaszolja a kérges öreg tölgy,
ki számtalan
csikorgó telet átélt már.
S ezernyi történetét nemcsak
a körötte lévő fák ismerték,
hanem a madarak is,
akik csak egy hófehér mesét hallgattak,
mert soha nem látták
a hófehér takaró csillogását.
Hajnal felé a süvítő szél
nyugodni kezdett.
Az öreg tölgy is végre
pihenhetett egy keveset.
S szétekintett a hófehérségben.

2004. november 25.

30. Vadgalamb

Egyedül a vadgalamb tudhatja, mit érzek.
Kicsi szíve oly hevesen
kalapál, mint az enyém.
Elfáradva keres egy
kényelmes fenyőágot s reá ül.
Beszélgetni kezd,
nem tudja kivel, csak beszél.
Tudom, tudom, ismétli búsan,
mintha a lelke fájna szegénynek.
Egy darabig hallgatom keserves történetét,
mert érzem, egyedül van széles e világban.
Párja elhagyta, vagy nincs, nem tudom.
Csíkos mókus kíváncsin felém ugrál,
mogyoróját el nem hagyná.
Halkan ismétlem: tudom, tudom.
Ahogy a szívem súgja, értem a kis vadgalambot.

2007. május 7.

31. Különleges éj

A nap is álomra hajtja szöszke fejét,
nyüzsgő környék csendesül.
Hold ezüstként világít csobogó szökőkút felett.
Üres padok mögött utcasarki lámpák gyúlnak.
Pici csillagok ragyogják körül az eget.
Szinte hallani vérvörös rózsák halk sóhaját.
Apró vízcsepp rózsalevéltre hull.
Ekkor a csodás szökőkút muzsikálni kezd.
Soha el nem feledett régi nótájára,
vérvörös rózsák tánkra perdülnek.
Huncut hold sem unatkozik,
felhők közt kacsintva ide-oda úszkál.

2006. augusztus 20.

32. Hattyú boldogság

Egyik reggel kinéztem az ablakon.
A kéklő tó vize teljesen sima volt.
Azonban egy árva hattyú
csapkodni kezdett, szinte
hullámokat csinált, amely erősebb lett.
Tüzesen sütött a nap, úgy tűnt, nagyon mosolyog.

A hattyú felnéz a napra
s eszeveszettül úszkál.
Sajnálom szegényt,
de hiába mennék ki hozzá,
nem tudok rajta segíteni.
Szívemhez nőtt a hattyú,
évekkel ezelőtt jött hozzánk.

Kicsi sárga pelyhes volt.
Ő soha nem ment a testvéreivel.
Szép sudár lett, de még párt nem talált.
A nap ezüst koronát rakott már.
A hattyúm szép nyugodtan, s boldogan
párjával úszkál a naplementében.

2007. július 28.

33. Kicsi fecskék

Néma csend öleli át a tájat.
Rezgő falevelek búcsút intenek
az útra kellő fecskéknek.
Itt hagytak, pedig nagy örömet
okoztak sok magányos embernek.
Árván maradt fészek, mely
kicsi néger fecskéknek adott otthont.
Fordult vagy ezret egy nap a szülő pár,
mire jóllakatták a sok éhes száját.
Estére elcsendesedtek, őrizte
a hold s csillag fénye egész éjjel.
Mára már az én kicsi fecském.
Afrikában fürdik a nap melegében.
Bohókás arca szemem előtt lebeg,
nem tudom, jövő tavasszal visszajön-e?

20007. november 7.

34. Olvad a hó

Erőlködik a sápadt nap.
Az eresz már csöpög, jégcsapok vékonyodnak.
Gömbölyű csipp-csepp járdára koppan.
Hófehér ruhájukat elvesztik a fák.
Apró madárlábnyomok eltűnnek.
Ablakpárkány vendégei voltak naponta.
Néha bekopogtak az ablakon.
Temérdek mag közt játszottak.
Egyedül a mókás kicsi mókusok
nem ugrándoztak a fák tetején.
Estefelé, ha kiballagtam
a téli csendben, mely szinte átölelt,
megcsodálhattam deresen, s
a lámpa fénye aranyban pompáztatta a vén fát.

2008. január 16.

35.
Kergetőző mókusok

Az utcára kilépve, ajtó mögött hagyva
milliónyi gondot,
lány szellő simogat.
Bágyadt nap még erőtlen,
kora tavasz még nem jött el.
Kopasz fák egyhangúságán
négy virgonc kis mókus játszik.
Futkosnak életvidáman odafent a fán.
Fakérgen körmük pattog.
Rám néznek, apró szemeikben öröm csillog.
Mosolygok rajtuk, egy cseppnyi öröm
a nap forгатagában.
Nagyon szépek, kezemben tartanám őket.

2008. február 27.

36.
Kis galamb

Tékozló, pelyhes kis galamb
sír a fenyőágon.
Fázhat szegényke, hisz
nagyon hideg van.
Hó esik reája, szívem facsarodik,
könny szökik szemembe.
Ha tehetnék érte valamit,
vagy tenyerembe vehetném
és reszkető kicsi testét melengethetném,
keserves sírását enyhíthetném.
Oh, de boldog lennék.

Mesélnék neki rügybontó tavaszról,
mikor hemzsegni kezdenek a
méhecskék s margaréták
díszítik az üde zöld füvet,
melyben gyermekek visongva
bukfencet vetnek,
ti pedig vidáman daloltok.

Addig is édes kis galambom
nőj nagyra és dalold végig az életemet!

2011. március 1.

37. Őszi vágta

Napok, hetek követik egymást,
gondok-bajok halmozódnak.
Már tornyokat lehetne velük építeni.
Gazdag lehetnék s a felhőket
magasból láthatnám.
De a földön járok s örülök a színes avarnak,
amellyel megajándékozott az ősz.

Fehér lovamra felpattanok,
testünk csodás összhangban mozog.
Érzem lelkünk vidámságát,
ahogy vágta az erdőn át.
Selymes sörényét markolom,
letéptem minden gondot magamról,
újra szabad vagyok.
Hófehér dallamos avar csörtetését
egy őzike panaszos sírása töri meg.
Ölembe veszem, bár tiltakozik.
Subámmal betakargatom.
Patak partján megpihenünk,
hófehér fejét fejemre hajtja.

Boldog vagyok, mert érzem, szeret.

Tüzet rakok, így melegsünk.
Köszönni jött a hold is,
vendégként érkeztek a csillagok.
Sokáig élvezem társaságukat,
de álomra csukódik szemem
s szívembe zárom a boldogság ízét.

2012. október 13.

38. Őszike

Sárga fodros szoknyáját pörgeti
egy fiatal szellőleányka.
Nyárvégével őszanyó észrevette,
hogyan a szellőleányka a víz hullámain
gyönyörű táncot jár.
Mosolya szeretet tükröz.
A kis állatkák előmerészkednek
az ezerarcú erdőből.
Kibújnak a jó meleg avar alól,
s igyekeznek körbe állni a patakot,
hogyan lássák Őszike csodás táncát.
Mikor a vaddisznó is elröfögte porontyainak,
hogyan maradjanak csendben.
Bagoly, a karmester intett a zenekarnak,
hogyan: kezdhetik.
S az álomszép zenére a szellőleány
lábai suhannak a hullámokon.
Szoknyája meg-meglebben.
Ilyenkor színes falevelek
táncolva földet érnek.
S az emberek nem is sejtik,
hogyan milyen boldogan potyognak le a földre.

2013. okt. 13.

39. Őszi reggel

Lassan besétál a harmatos virradat,
felhők mögé bukik a hold.
Bágyadtan, de még feljön
ma a nap az őszi tájra.
S ahogy kinézek az ablakon,
belül valami öröm támad bennem.
Szemem nem káprázik,
csak látja a színes csodát.
Amit az éjjeli szél összesöpört,
azt a színes paplant,
amin csilingelő barikák
végigrohannak.
Szinte zene füleimnek
az avar ropogása.
A tó felől köd száll le,
egy madárka épp most tollászkodik.
Kicsit aggódik fiókái után.
A nyár végével elhagyták
a biztonságot adó nádast.

Hintaszékemben ülök,
gőzölgő kávémat kortyolom.
A reggelek még zajosak, mert
édesanyámmal beszélgetünk.
Hisz az éjszaka nem láttuk
egymást, s oly jó érzés szavaiba,
s nyakába csimpaszkodni.
Öregszem, s vannak sötét
pillanataim, mert az élet
minden perce nem a
boldogságról szól.
De ott van édesanyám,
akit jobban szeretek, mint valaha.
S itt van az ősz, ami évről-évre
szebb valamiért nekem.
S e dolgokért imádok élni!

2013. nov. 8.

40.
Sárgállik a repce

Sárga tenger repce táblába áll szépen rendbe.
Fekete lovamhoz színe jól menne.
Csillag, nehogy hemperegj benne!
Ha kedved tartja, vágtazz,
hadd lobogjon fekete sörényed a nagy pusztába.

Esthajnal csillaga ha feljő,
gyere haza, istálló ajtaja nyitva vár.
Friss széna melegében aludjál.
Fekete éjszakában sárga tenger repce-
tábla virít a koromfekete tájban.

2014. 04. 15.

41.

Egy kis galamb vigaszt remél

Azt suttogja a nyári szél,
sötét erdőbe bujdokolt
egy kis galamb.
Kedvesét siratja,
s vigaszt remél.
Fenyőágon bánatát elsírta ezerszer,
nem tud megnyugodni.
Gyenge kis szíve,
kedveséért kesereg szüntelen,
kinek már nem kellett.
Mintha tört döfött volna bele,
elengedte, nem volt mit tennie.
Utoljára szemébe nézett, hogy
örökre vérző szívébe vesse.
Csak az évszakok változnak,
ő nem feledett semmit.
Kedvese képe még ugyanúgy
ragyog emlékében,
mint azon a harmatos hajnalon,
mikor először feléje szállt.

2014. augusztus 13.

42.
Árnyék

Reggeli kávémát álmosan szürcsölöm.

Anyám a falat bámulja,
majd kiles az ablakon.

Kérdőn nézek rá:

Nézd, ahogy az
ősz reggeli napfény
árnyékot vett a falra.

Pont olyan, mint egy
kis madár a fészekben,
fejét a kék égboltra emeli.
Lágy szellő ágat lengeti.

Kicsi pintyeim kalitkában vígadnak.
Az árnyékre pillantok, már halványodik.

De szép festmény volt,
sajnos eltűnik, mint az
öregedő ősz egykettőre.

2014. október 20.

43.
Szökik a fény

Hajnali erdőbe jöjj velem, Kedvesem.
Nézzük meg a napfelkeltét.
Vigyázz, még harmatos a fű,
lábad meg ne fázzon!
Látod, már szökik be a fény
sűrű zöld lombok közé.
Szél hozta friss levegővel kéklő ibolya illatát.
Hadd szedjek egy csokorral és
adjam gyenge kezedbe!
Hallod a patak csobogását,
ahogy megyünk lefelé,
egyre hömpölyög utánunk.
Látod, amott egy őzcsorda
halad megbújni a hűvöst adó sűrűbe.
Üljünk le, s hallgassuk meg
a csendet, mit mesél nekünk.
A reggel elvette a hajnal csodáit,
de maga az élet itt rejtőzik a fák közt.

2014. április 10.

44.
Sétám veled

Bódító tavaszban kezemet nyújtottam feléd.

S te boldogan jöttél velem.

Meséltél vízesés zuhatagáról,
ahogy a nap ráveti fényét a vízszugárra,
szivárványosan visszatükrözi.

Sziklák közt nő a virágokról, melyek a
legszebb pompában tündökölnék.

Leguggoltál, s a legszebb kis virág
fejét óvatosan ujjaid közé vetted.

Nézz csak szét ezen a tájon!

Kopár sziklák emelkednek.

A kis virág mégis milyen szép,
pedig ritkán kap esőt.

S megértettem, hogy
az élet mennyire csodás.

2014. április 3.

45. Augusztusi szellő

Szellő, szellő, augusztusi szellő.
Hozzá fölénk esőfelhőt.
Sötét felhőket pörgesd meg,
lággy keringőt járj velük,
s közben tereld Dunántúl kicsiny részére.
Hosszúhetény határában engedd el a fekete felhőket,
hogy az eső itassa át a száraz földet.
Szomorú, kókadt napraforgók sárga
kalapján peregjenek az esőcseppek.
Nap felé forduljanak, ha rájuk nézel,
vidámság járja át a lelkedet.
Párától pipál, s esőt ígér még a falut körülölelő
két hegyóriás, a Hármass a Zengő.
Eső esik szakadatlan, elárasztja a határt.
Gazdag lesz a termés ismét.
Dagad még a szőlőszem a fürtön.
Anyám sütötte új kenyér nemzet szalagjával
átkötve kerül az asztalra szent István napján.
Jut zamatos bor vendégnek pohárba.
Szivárvány ezt mutatja az égbolton.
Bort, búzát, békességet a magyarnak.

2015. augusztus 15.

46.

Sötétből gyöngyözik a napsugár

Perzselő tikkasztó nyárban, testedből árad a forróság.
Egyetlen porcikád sem viseli el a hőséget.
Menj ki a közeli csendes erdőbe!
Egy csapásra elfelejted a hétköznapi nyüzsgését.
Ugye, milyen jó érzés,
ahogy sötétzöld lombok hűsítően átölelnek.
Már nem zihálsz, egyenletesen veszed a levegőt.
Feltekintesz a világoskék égboltra,
boldogság járja át a szíved.
Óhatatlanul elkiáltod magad:
itt vagyok szabad, ez az én otthonom!
Hol nyugodtság vesz oltalmába.
Sűrű erdő közepén a fák egymást érik,
ahogy nyújtóznak.
Árnyas lombok közt
aranylón gyöngyözik ki a sötétből a napsugár.
Árny s fény játékában fürdő erdőrészletet
lefesteni igazán nehéz lenne.
Csak az tudná, ki teljesen
átadja magát a természet gyönyörének.
Lágy szellő lengeti a fáknak üde zöld levelét.
Frissítő nyári esőért sóhajtoznak.
Egyedül a kis patak nem panaszkodik,
ő csak locsog szüntelen medrében.

2015. augusztus 9.

47. Szüreti emlék

Mottó

Hiába volt apámnak szőlőbirtoka, mégis
anyám vállán ült a sok munka.
Nem is tudom, hogy
bírt szegény a rengeteg munkát.
Szóljon hát emlékül e kis versike,
amit én is átéltem annyiszor.

Őszülő őszben, szikrázó napsütésben,
pincesoron kimosva sorakoznak
sorban a boroshordók.
A fehérre meszelt pincében.
Szüretelőktől hangos a szőlőhegy.
Csattog a metszőolló, vesszejétől
elválík a borszőlő.
Elvéve hagynak egy-egy fürtöt
az árva kis madárnak.
Puttonyosok szorgosan járnak a sorokat.
Borral kínálják a szomszédokat.
Dübörög a daráló egyfolytában,
csorog már az édes must a kád facsapján.
Mire deket kongatnak a határban,
vége szakad a munkának.
Helyet foglal apraja, nagyja,
s legügyesebbnek tuskó lett az asztala.
Asztalra kerül édesanyám finom étke,
csirkepaprikás, s a töltött káposzta,
no meg a végén az elmaradhatatlan
diós s mákos kalácsa.

2015. október 9.

48. Stiglicem

Jaj, mit tett velem a tavasz?
Az összes kedvem odavan.
Elhagytak isten szép madarai.
Pedig milyen jó volt télen, zord időben.
Volt sok látni való.
Terített ablakpárkány
asztalához sereglett a sok
éhes szájú repülő látogató.
Veszekedtek, verekedtek.
Néha bizony ablaknak koppantak.
Jaj ne, te kis ostoba, a vesztedbe rohansz.
Van itt eleség elég.
Jut belőle neked is.
Kicsi stiglicem, az én kis piros
sapkás bohócom.
Benézett az ablakomon.
Fejét ingatta, mintha köszöni akarna.
Jaj, ha tudnád pici madaram,
hogy megszeretgethetnék.
De nem tehetem, mert azt hinnéd, bántanálak.
Pedig dehogy, pici dobozkában
ágyat vetnék s betakarnálak,
gazdagon táplálnálak.
Színes ruhája alatt pici szíve hevesen kalapál.
Látom már, menni készülsz!
Gyere máskor is!
Begyüket tele rakva,
elültek a kopasz vén diófára.
Jaj, mit tett velem a tavasz?
Az összes kedvem odavan.
Isten szép madárkáitól
hangos ismét a hajnali erdő.

2015. február 28.

49.

Engedj utamra, napfény

Ostoba novemberi napsugár,
ne süss olyan vakítón szemembe,
semmit se látok, egyedül vagyok.
Itt e kietlen vidéken az erdőrengetegben,
ahol még a madarak is nagy ívben elkerülnek.
Gidres-gödrös utat figyelniem kell, hogy el
ne esek, mert felkelni nem tudok.
De szerettem ezt a csupasz erdővilágot,
mert itt senki se lát, és szabadjára
engedhetem gondolataimat.
Ha véletlen könny szökik két szemembe,
senki sem kérdi, miért emészt a bánat.
Bújj már a két hegy közé, s
ne játssz velem ily tisztességtelenül.
Haza kell érjek sértetlenül.
Édesanyám tárt karokkal vár a kiskapuban.
Aggódna szegény, ha nem érnék
haza, mielőtt az esthajnalcsillag felragyog.
Patak csobogását tehenek kolompja
elnyomja, gazdasszonya istállóba hajtja
esti fejésre.
Kopasz vén fák, isten veletek,
tavaszig még sokat pihenhetek.

2016. január 10.

Megjegyzés: 2015 novemberében gyönyörű napsütés volt, mikor az erdőben barangoltam.

50.
Üzen a tavasz

Akármilyen galád a világ,
tavasz lesz újra.
Madarak sokasága egyöntetűen
csak ezt trillázza:
tavasz lesz újra.
A duzzadt kis patak is ezt locsogja:
tavasz lesz újra.
Hidegek lettek a kályhák, szégyen lenne már fűteni,
hisz a kéménybe besüt a nap, s a füstgomolyag már nem illik.
Emlékeztetett rá anyám:
ezt mondták a régi öregek.
Hóbortos aranyzöke napnak kéne már meleget adnia.
Csak a természet fennmaradó töredéke
mutat némi szépséget.
Észre sem veszed a pillanatnyi gyönyört.
Kiveszett a szép érzés, amit anyád sugallt beléd.
Arra sem emlékszel, hogy gyermekként édesanyád
zivatarkor kivitt a gangra szivárványt mutatni.
A szeretet szivárványa benned is ragyoghat,
ezt soha ne feledd.
Galád lett a világ, már csak rohansz,
hogyan tud a családodat.
Belefásultál a monoton, egyhangú kerékvágásba,
az állandó hajtásba,
s elveszett az egykori gazdag lelked.
De bárhogy is lesz, tavasz lesz újra.
Reggeli szellő lengeti meg a virágzó fákat.
Sok apró virágszirom száll a levegőben.
Színtiszta ég alatt, nagy zöld levelében
megbújva nyílni fog az illatos
szűzfehér gyöngyvirág.
Bárhogy is, de tavasz lesz újra.

2016. 04. 17.

51.

Árnyas lombú fák alatt

Bolyongva kereslek, csillagom.
Nem lellek sehhol sem.
Hogy is lelhetnék,
hisz túl távol vagy tőlem,
s nem tudok ellene tenni semmit sem.
Néha képzeletemre hagyatkozom.
Most is úgy érzem, itt vagy velem.
Tárt karokkal szaladsz felém,
s én is igyekszem eléd,
karjaid közt lehessek minél előbb,
s ölelhesselek olyan gyengéden,
ahogyan a szívem kívánná.
Kezedet szeretettel nyújtod felém,
fénylő csillagom, s én boldogan elfogadom.
Most az egyszer nem hallottam
csacsogni a kis patakot, mely
annyiszor feledteti bánatom.
Csak rád figyeltem.
Repítettél árnyas lombok alatt.
Csuda jó kedvünk volt.
Bársonyos hangodon dalra fakadtál.
Felértünk a dombtetőre, s leültünk.
Öled rejtekében megpihentem.
Féltettem a boldog percet, hogy vége szakad.
Gyengéden átöleltem derekadat.
Suttogásomat csak te hallhatod.
A perc minden másodpercében
feléd szállnak gondolataim.
Isten szép madárkáinak dalával
szeretetem minden cseppjét neked küldöm.
Ott vagyok a hajnali szellő lágy fuvallatában,
s simogatom gyönyörű arcodat.
Oly gyorsan elillant a képzelet, mint a
lila ibolya illata.
Nélküled sivár lett ismét a nagy erdő.
Zokogva szívemre teszem kezem:
s megtalállok szívem legszebbik szobájában.

2016. 05. 21.